

Fatherload

DAVID LABI

Tussen papier en podium

Aïcha Mouhamou

Gezien op 31 juli 2026

VTI Auditorium Oostende, in het kader van TAZ26

Storytelling oogt bedrieglijk eenvoudig. Eén performer, een verhaal en een publiek: meer lijkt er niet nodig. Maar een zaal anderhalf uur lang vasthouden vraagt meer dan een sterke anekdote. Ritme, timing en presence zijn minstens zo bepalend, net als de omstandigheden waarin een verhaal landt. Hoe intiem voelt de ruimte? Spreekt de performer de taal van zijn publiek? Hoeveel culturele bagage moet een toeschouwer meebrengen om de nuances te vatten? Het zijn ogenschijnlijk kleine factoren die een voorstelling kunnen doen werken of net de mist in doen gaan.

02 AUGUSTUS 2026

Die uitdaging gaat de Britse schrijver en performer David Labi aan in 'Fatherload'. Ooit, zo vertelt hij zelf, was hij een self-proclaimed *escape artist*, voortdurend op zoek naar de volgende *cheap thrill*. Vandaag is hij nuchter en vader van dochter Zelda. Vanuit die nieuwe levensfase blikt hij terug op zijn verleden en vraagt hij zich af wat hij zal doorgeven aan zijn kind. 'Fatherload' is een persoonlijke zoektocht naar modern vaderschap, balancerend tussen zelfspot, spijt en de hoop dat zijn dochter meer zal erven dan alleen zijn gebreken

Ritme, herhaling, structuur

Ik stap een kleine sporthal van een schooltje in Oostende binnen. Mijn eerste gedachte: het is hier snikheet. De stoelen staan zo dicht op elkaar dat anderhalf uur zitten op voorhand al een kleine beproeving lijkt. Op de vloer staan vijf goudkleurige aluminium sculpturen, verspreid over de ruimte. Wanneer David Labi opkomt, spreekt hij het publiek meteen aan. Hij vertelt dat hij sinds kort vader is en dat het vaderschap een vreemde gewaarwording is: een leven dat plots wordt bepaald door ritme, herhaling en structuur. Die structuur vormt ook de ruggengraat van 'Fatherload'. Aan de hand van zeven stappen – ontleend aan de dagelijkse routine van zijn éénjarige dochter – ontvouwt de voorstelling zich in zeven hoofdstukken.

In een brief aan de achttienjarige Zelda probeert Labi te vatten wat hij haar wil nalaten. Niet alleen liefde, maar ook de verhalen die hem hebben gevormd. Hij groeit op als jongste van vier kinderen in een Joods gezin in Londen. Hij vertelt met veel zelfspot over koosjere eetregels en familiale rituelen, maar schuwt de donkere hoofdstukken niet. De depressie die hem overvalt tijdens de zwangerschap van zijn vrouw, zijn alcoholmisbruik, zijn rusteloosheid, een mislukkende schrijf- en filmcarrière, overspel en een voortdurende drang om te ontsnappen passeren de revue. De titel 'Fatherload' verwijst niet alleen naar het gewicht van het vaderschap, maar ook naar de bagage die een ouder onvermijdelijk met zich meedraagt.

De kern van 'Fatherload' schuilt in de vraag welke verhalen we doorgeven aan een volgende generatie.

De kern van 'Fatherload' schuilt in de vraag welke verhalen we doorgeven aan een volgende generatie. Die krijgt een politieke lading wanneer Labi spreekt over Israël. Als kind was het voor hem een bijna mythische plek, opgebouwd uit familie verhalen en religieuze tradities. Vandaag kijkt hij veel kritischer naar de Israëlische staat en worstelt hij met de vraag hoe hij die complexe geschiedenis ooit aan Zelda zal vertellen. Diezelfde onzekerheid sijpelt door in de meer persoonlijke bekentenissen. Hij spreekt openlijk over zijn alcohol- en drugsverslaving, over zijn herhaaldelijk bedrog en over de hardnekkige neiging om telkens opnieuw aan zichzelf te willen ontsnappen. Welke versie van jezelf geef je door aan je kind? En welke laat je liever achter?

Theater of niet?

Na wat Labi zelf een technisch probleem noemt, begint me iets te dagen. Hij heeft de volgorde van Zelda's dagelijkse routine door elkaar gehaald en daarmee ook het ritme van de voorstelling. Het doet me beseffen dat ik deze tekst misschien liever had gelezen dan beluisterd. Zodra ik mijn ogen sluit, verdwijnen de sporthal, de boventitels en de hitte. Voor het eerst luister ik echt naar de tekst. Ironisch genoeg overtuigt 'Fatherload' me precies op het moment dat het ophoudt theater te zijn. Plots vallen de kwaliteiten ervan sterker op. Labi schrijft helder en gelaagd, springt moeiteloos tussen verleden en heden en verweeft humor met kwetsbaarheid zonder sentimenteel te worden. Zijn taal bezit een literaire precisie die op papier vermoedelijk nog meer zou schitteren.

Ironisch genoeg brengen net de ongeplande momenten – de technische hapering, een aarzeling, een improvisatie – hem het dichtst bij zijn publiek.

Juist daar wringt 'Fatherload'. De voorstelling blijft opvallend afstandelijk en leest soms eerder als een autobiografisch essay dan als een theaterperformance. Labi vertelt genuanceerd en met veel zelfinzicht, maar zijn aanwezigheid op scène mist de vanzelfsprekendheid die de tekst nodig heeft om echt te landen. Geregeld klinkt het alsof hij zijn eigen manuscript voorleest in plaats van het te belichamen. Ironisch genoeg brengen net de ongeplande momenten – de technische hapering, een aarzeling, een improvisatie – hem het dichtst bij zijn publiek. Ze doorbreken de zorgvuldig geconstrueerde vertelling en geven de

tekst een urgentie die de rest van de voorstelling slechts sporadisch bereikt.

Hitte en boventiteling

Ook de context speelt 'Fatherload' parten. In de benauwde sporthal zit het publiek dicht opeengepakt, terwijl overal waaiers onophoudelijk de warme lucht verplaatsen. De aandacht wordt voortdurend weggetrokken: van de hitte naar de boventiteling, van de boventiteling weer naar Labi. Precies de intimiteit waarop de voorstelling drijft, raakt daardoor versnipperd. Ik kan me moeilijk van de indruk ontdoen dat 'Fatherload' beter zou gedijen in een kleinere ruimte, waar performer en publiek elkaar haast vanzelf in vertrouwen nemen.

Daarnaast doet de boventiteling de voorstelling ook geen deugd. Doordat Labi de volgorde van de hoofdstukken even door elkaar haalt, raakt ook de vertaling uit koers. Maar zelfs los daarvan laat de Nederlandse tekst te wensen over. Storende schrijffouten, haperende zinsconstructies en vertalingen die de nuances van Labi's Britse Engels afvlakken, halen me geregeld uit zijn verhaal. Voor een voorstelling die zo nadrukkelijk op taal en vertelkunst leunt, voelt dat als een gemiste kans. Juist wanneer elk woord zorgvuldig gekozen lijkt, zou ook de vertaling diezelfde precisie moeten nastreven.

Het huis is een eenvoudig maar treffend beeld voor een man die jarenlang op de vlucht was voor zichzelf.

Op het einde krijgen de goudkleurige sculpturen alsnog betekenis. De losse objecten worden samengebracht tot een huis. Het is een eenvoudig maar treffend beeld voor een man die jarenlang op de vlucht was voor zichzelf en nu probeert een thuis te bouwen voor iemand anders. Bij de uitgang ligt 'Fatherload' te koop, de tekst waarop de voorstelling is gebaseerd. Ik blijf even staan bij de felgele cover en stap dan de sporthal uit, eindelijk verlost van de hitte, met één gedachte: misschien is dat wel de grootste paradox van 'Fatherload': dat de voorstelling vooral doet verlangen naar het boek.